

DOI: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2024.53.300721>

УДК 342.9

О. А. Кирій, аспірант

Державний податковий університет

Кафедра фінансового та податкового права

вул. Університетська, 31, Ірпінь, 08205, Україна

e-mail: o.a.kyrii@email.ua

ORCID iD: <https://orcid.org/0009-0007-6815-9850>

ПРАВОВА ПРИРОДА ТА ЗМІСТ УГОДИ ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ ПРОВЕДЕННЯ ДОСУДОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ СПОРІВ

У статті з'ясовано сутність та розкрито зміст правової природи угоди за результатами проведення процедури досудового врегулювання адміністративно-правових спорів. Досліджено зміст угоди за результатами проведення процедури досудового врегулювання публічно-правових спорів. У результаті дослідження встановлено, що угоду за результатами досудового врегулювання публічно-правового спору науковці досить часто відносять до певної галузі права, а саме розглядають як вид цивільно-правового або адміністративно-правового договору. Визначено сутнісні ознаки угоди за результатами проведення процедури досудового врегулювання адміністративно-правових спорів. Проаналізовано основні проблемні аспекти визначення правової природи угоди, укладеної сторонами публічно-правового спору за наслідками проведення процедури досудового врегулювання спору. Встановлено, що за умови виокремлення досудового врегулювання публічно-правових спорів як самостійної процедури не потрібно буде проводити додаткових процесуальних механізмів посвідчення угоди про примирення сторін за результатами досудового врегулювання спору. Підсумовано, що угода про результати досудового врегулювання спору є сприятливим досудовим засобом вирішення спорів, що дозволяє сторонам, які уклали таку угоду, досягти задовільних результатів, вирішити свої проблеми та заощадити час та ресурси суду на здійснення юстиції. Зроблено висновок, що угода про результати досудового врегулювання адміністративно-правового спору укладається у кількості примірників відповідно до кількості сторін – по одному для кожної сторони та один примірник для судді – посередника (медіатора) та набирає чинності в день її затвердження суддею окружного адміністративного суду.

Ключові слова: адміністративно-правовий спір, угода за результатами проведення процедури досудового врегулювання адміністративно-правових спорів, досудове врегулювання спору, медіація, медіаційна угода, мирова угода, угода про примирення, врегулювання спору.

Постановка проблеми. Розповсюдження альтернативних методів врегулювання публічно-правових спорів в Україні створює нові можливості для зміцнення принципів правової держави. Чим більше різноманітних шляхів захисту прав громадян, тим більш зрілим є правове середовище країни та вище рівень правової культури населення. Важливо наголосити, що розвиток альтернативних досудових методів врегулювання приватноправових спорів є пріоритетним напрямом у сучасній юридичній науці. Однак можливість застосування таких методів під

час врегулювання публічно-правових спорів є предметом активних дискусій як серед науковців, так і досвідчених юристів. Ефективність впровадження досудового врегулювання адміністративно-правових спорів, враховуючи їх специфіку, безпосередньо залежить від якості нормативного регулювання всіх аспектів їх проведення та закріплення отриманого результату. Саме тому детальне вивчення правової природи та змісту угоди за результатами проведення процедури досудового врегулювання спорів як фінального документа, який укладається сторонами спору є актуальним.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні та прикладні аспекти досудового врегулювання адміністративно-правових спорів, зокрема і правову природу та зміст угоди за результатами проведення процедури досудового врегулювання спорів вивчали такі науковці, як: В. Біла, О. Бортнік, А. Бортнікова, Л. Бурова, М. Кучерова, Н. Мазаракі, В. Маковій, І. Озерський, О. Сидельников, К. Токарева, Т. Шинкар, О. Хохленко, Л. Юхненко та інші.

Метою написання статті є аналіз правової природи угоди за результатами процедури досудового врегулювання адміністративно-правових спорів, правових наслідків процедури досудового врегулювання публічно-правових спорів на сучасному етапі та визначення подальших перспектив нормативного врегулювання угоди за результатами процедури досудового врегулювання адміністративно-правових спорів.

Виклад основного матеріалу. Визначення правових наслідків досудового врегулювання публічно-правових спорів тісно пов'язане з мирним врегулюванням спору в адміністративному судовому процесі та правовим статусом угоди за результатами досудового врегулювання спору, яка затверджується судовим рішенням. Завдяки неформальним методам, які ґрунтуються на взаємному інтересі сторін, можливе ефективне врегулювання їх спорів та конфліктів без судового процесу, тобто за допомогою процедури досудового врегулювання спору. Одним з найшвидших, економних та вдалих методів вирішення спору є укладення мирової угоди, оскільки такий конфлікт припиняється за згодою обох сторін і звичай не залишає у сторін відчуття незадоволення [1, с. 67].

Так, при завершенні діяльності щодо врегулювання спору слід передбачити варіанти процесуального оформлення отриманих результатів. Слід відзначити, що це – одне із найбільш гострих і спірних питань.

Наголошуємо, що за умови виокремлення досудового врегулювання публічно-правових спорів як самостійної процедури не потрібно буде проводити додаткових процесуальних механізмів посвідчення угоди про примирення сторін за результатами досудового врегулювання спору. Адже сутність примирення сторін та укладення угоди про примирення є логічним завершенням процесу врегулювання спору на підставі добровільного волевиявлення сторін.

Так, Л. Юхненко зауважує, що у випадку досягнення компромісу за результатами процедури врегулювання спору, сторони підписують мирову угоду, яка повинна бути затвердженою ухвалою суду і матиме юридичну силу судового рішення [2, с. 111].

Проте, варто зазначити, що використання поняття «мирова угода» в аспекті досудового врегулювання публічно-правового спору не є доцільним, оскільки мирова угода існує в рамках адміністративного судового процесу. Вважаємо за

необхідне розрізнати мирову угоду, яку пропонує укласти суддя на підготовчій стадії адміністративного процесу, від угоди за результатами досудового врегулювання публічно-правового спору, в якій суддя виступає посередником.

Так, Л. Бурова наголошує, що угода, досягнута в результаті медіативних процедур, може розглядатися у широкому та у вузькому значенні. У широкому розумінні це угода, в якій вирішено компроміс між сторонами спору, а у вузькому розумінні – це договір, який укладено на основі взаємних поступок сторін. Вказана угода є актом саморегуляції, юридичним фактом і письмовим документом, в якому виражається воля сторін відносно вирішення спору та умов задоволення вимог сторін спору [3, с. 58].

Водночас Т. Шинкар називає угоду про примирення позитивним результатом ефективної медіації та юридичним документом, у якому сторони визначають характер своїх майбутніх правовідносин щодо спірного питання або домовляються про припинення таких правовідносин. Значення вказаної угоди полягає у тому, що остання є підставою для виникнення, зміни та припинення прав і обов'язків сторін у спорі [4, с. 16].

У науковій літературі досить поширеним є віднесення угоди за результатами досудового врегулювання публічно-правового спору до певної галузі права. Досить часто вказану угоду розглядають як вид цивільно-правового договору. Проте такий підхід часто критикують науковці [3, с. 58].

Як зауважує В. П. Маковій, угода за результатами досудового врегулювання публічно-правового спору може бути розглянута як форма правочину або цивільно-правового договору, оскільки вказаний вид угоди має кілька характеристик, що співпадають з відповідними аспектами останніх юридичних категорій, а саме: 1) становить підставу для виникнення, зміни та припинення суспільних правовідносин (в статичному плані); 2) являє собою певну дію, що має властивості відповідних цивільно-правових актів; 3) забезпечує динамічні відносини протягом дії договірних правовідносин; 4) угода є документом, що відображає суспільно-значущу поведінку; 5) є засобом реалізації правосуб'єктності учасників переговорного процесу; 6) є способом досягнення юридично значущого результату вказаної форми альтернативного врегулювання спорів. Очевидно, цивільно-правовий зміст медіаційних угод має різноманітні вияви, особливо з огляду на галузеву приналежність відповідної категорії конфліктів [5, с. 100].

Як зауважує А. Г. Бортнікова, в основному, характер медіаційної угоди, досягнутої перед передачею справи до суду, тлумачиться як цивільно-правовий договір, що має на меті встановлення, зміну або припинення прав та обов'язків сторін. Проте вказане твердження породжує багато питань та обговорень: 1) медіаційна угода у широкому розумінні не має суперечити закону, але водночас не повинна бути обмеженою рамками законодавства, що регулює певну сферу суспільних відносин; 2) усестороннє застосування норм цивільного права може суперечити сутності відносин, які регулюються медіацією; 3) медіаційна угода за своєю правовою природою, метою, функціями, завданнями та принципами охоплює набагато більше, ніж правовідносини, які нею врегульовуються; 4) посиленна формалізація та регламентація медіаційних процедур та правил, включаючи спробу жорстко прив'язати їх до певної галузі права, може зменшити ефективність медіації та її потенціал до мінімуму [6, с. 78].

Поміж іншого, у законопроекті «Про медіацію» № 2480 від 27 березня 2015 року було встановлено, що домовленості, які досягли сторони внаслідок медіації, можуть бути оформлені письмово у вигляді договору, який є цивільним правочином і підлягає виконанню відповідно до законів України. Договір, укладений за результатами медіації, повинен відповідати всім вимогам до цивільного правочину і не повинен містити положень, що суперечать законам України, а також інтересам держави і суспільства, та його моральним принципам [7].

Отже, у вказаному законопроекті дійсно наявна спроба законодавчого віднесення угоди про примирення до цивільного права. Проте слід відзначити перемогу над цим неправильним напрямком та нахил розробників законопроектів про медіацію до ідеї універсальності, а не обмеження її галузевою приналежністю. Вказане підтверджується вказівкою в чинному Законі України «Про медіацію» лише на письмовий характер медіаційної угоди та заборону включення до медіаційної угоди положень, що суперечать законам України, інтересам держави і суспільства, а також його моральним принципам. Крім того, у Законі зазначено, що до змісту медіаційної угоди входить спільне рішення сторін щодо врегулювання спору між ними та/або зобов'язання щодо форми та порядку усунення завданої конфліктом шкоди.

Так, відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про медіацію» медіаційною угодою визначається письмова угода учасників правових відносин щодо способу врегулювання всіх або певних спорів, які виникли або виникнуть між ними, шляхом проведення процедури медіації. Така угода може укладатися у формі медіаційного застереження в угоді або у формі окремого договору [8].

З огляду на вищевикладене, медіаційна угода, яка укладається після проведення процедури врегулювання спору для вирішення адміністративно-правових спорів, вважається правочином, тобто дією особи, що спрямована на набуття, зміну або припинення прав та обов'язків. Оскільки у процедурі медіації беруть участь, як мінімум, дві сторони та медіатор, медіаційна угода вважається двостороннім або багатостороннім правочином, який, згідно зі статтею 202 Цивільного кодексу України, визнається договором. Таким чином, угода за результатами медіації являє собою договір між двома або більше сторонами, які мають взаємні права та обов'язки, які можуть бути встановлені, змінені або припинені відповідно до умов угоди [6, с. 80].

Угода, яка укладається після медіації, має відповідати закону, проте водночас не повинна бути обмеженою нормами, що регулюють певну сферу суспільних відносин. Таку саму позицію висловлює Н. Мазаракі, яка стверджує, що, хоча більшість угод, укладених за результатами медіації, мають цивільно-правовий характер, їх правова природа та сфера застосування виходять за рамки правовідносин, оскільки вони базуються на поняттях моралі, добросовісності та справедливості. З огляду на широкий спектр застосування, угоди за результатами примирення є універсальним інструментом, придатним для врегулювання різноманітних спірних відносин, тому прив'язка правової природи такої угоди до певної галузі права є недоцільною [9, с. 174].

Відповідно до статті 190 КАС України, умови примирення сторін викладаються у заяві про примирення. Така заява може бути представлена у вигляді єдиного документа, який підписують обидві сторони, або у вигляді окремих до-

здійснення ними своїх владних функцій на підставі чинного законодавства. Розгляд медіаційної угоди як виду адміністративного договору забезпечує її обов'язкове виконання, оскільки суб'єкт владних повноважень діє на підставі принципу дозволено лише те, що прямо передбачено законом. Наявність у КАС України норм щодо оскарження адміністративних договорів, а також можливість укладання адміністративного договору замість видання індивідуального акту чи для регулювання питань надання адміністративних послуг, зобов'язує суб'єктів владних повноважень до його виконання, тому розгляд угоди за результатами судової медіації як одного з видів такого договору забезпечує її обов'язковість [6, с. 79].

Так, відповідно до п. 16 ч. 1 ст. 4 КАС України адміністративний договір – спільний правовий акт суб'єктів владних повноважень або правовий акт за участю суб'єкта владних повноважень та іншої особи, що ґрунтується на їх волеузгодженні, має форму договору, угоди, протоколу, меморандуму тощо, визначає взаємні права та обов'язки його учасників у публічно-правовій сфері і укладається на підставі закону: а) для розмежування компетенції чи визначення порядку взаємодії між суб'єктами владних повноважень; б) для делегування публічно-владних управлінських функцій; в) для перерозподілу або об'єднання бюджетних коштів у випадках, визначених законом; г) замість видання індивідуального акта; ґ) для врегулювання питань надання адміністративних послуг [10].

У законодавстві не зазначено прямо, що заява про примирення сторін чи угода за результатами досудового врегулювання спору є адміністративним договором. Однак, В. Біла вважає, що угоди про примирення як юридичні форми компромісу у справах, таких як порушення митних правил, угоди про розстрочення грошових зобов'язань або домовленості про відстрочення митних платежів, можуть бути віднесені до адміністративних договорів [14, с. 46].

Згідно з думкою А. Бортнікової, медіаційна угода як адміністративний договір у вирішенні адміністративно-правових спорів, характеризується наступними рисами: 1) особливий склад учасників процедури (суб'єкт владних повноважень та посередник); 2) рівність сторін угоди, оскільки результати медіації надають обом сторонам однакові права й обов'язки; 3) базується на домовленості сторін; 4) обмежена у визначенні повноважень (домовленості не можуть перевищувати дискреційних повноважень суб'єкта владних повноважень як сторони переговорів); 5) укладається на підставі закону; 6) має на меті вирішення конфлікту за допомогою досягнення взаємовигідного рішення, яке одночасно враховує публічні інтереси та захищає приватні інтереси; 7) набуває форму угоди [6, с. 79].

Зважаючи на те, що адміністративні договори можуть замінити індивідуальні акти, віднесення до них угод, укладених в результаті медіації, не можна виключити. Проте, питання щодо практичної реалізації медіації до моменту видання індивідуального акта викликає сумніви, адже медіація у сфері публічно-правових спорів часто асоціюється переважно з оскарженням вже існуючих індивідуальних правових актів. На нашу думку, інститут адміністративного договору має недостатню чіткість у законодавчому визначенні, оскільки немає однозначної думки стосовно його сутності та ознак, які можна використовувати

на практичному рівні. Наприклад, О. Хохленко підкреслює, що адміністративний договір має бути укладений письмово з обов'язковим оприлюдненням [14, с. 81].

З огляду на це, зважаючи на те, що за правовою природою медіація є конфіденційним процесом, неможливо вважати її адміністративним договором без прямого визначення у законі. Вирішення адміністративно-правових спорів через медіацію не має створювати прецедентів, тому публічне оприлюднення її результатів у кожному конкретному випадку є недоцільним.

Угода про результати досудового врегулювання адміністративно-правового спору, укладається в результаті вказаної процедури між сторонами спору у простій письмовій формі відповідно до загальних принципів адміністративного процесуального законодавства України та принципів досудового врегулювання публічно-правового спору. Угода містить опис досягнутих сторонами спільних рішень щодо позасудового врегулювання спору і підписується всіма сторонами досудового врегулювання спору.

Поміж іншого, відповідно до статті 21 Закону України «Про медіацію» в медіаційній угоді зазначаються: 1) дата та місце заключення угоди; 2) інформація щодо сторін процедури та їх представників; 3) інформація щодо медіатора та суб'єкта, який забезпечив проведення процедури, реквізити договору про проведення медіації та правил проведення медіації; 4) погоджені сторонами зобов'язання, способи та терміни їх виконання, а також наслідки їх невиконання або неналежного виконання; 5) інші умови, встановлені сторонами процедури. Також в межах вказаної угоди сторони спору можуть виходити за межі предмета конфлікту, який був визначений у договорі про проведення медіації, або за межі предмета позову, особливо коли медіація відбувається під час досудового розслідування, судового або іншого провадження. Проте медіаційна угода не повинна містити положень, що порушують права та інтереси інших осіб, а також інтереси держави та суспільні інтереси [8].

Поміж іншого, в межах угоди про результати досудового врегулювання публічно-правового спору сторони вказують інформацію, яку вони вважають припустимою для використання як доказів для ознайомлення суду або можливого судового провадження. До такої інформації, конфіденційність якої учасники досудового врегулювання спору зобов'язані зберігати, відносяться: пропозиції однієї із сторін щодо застосування досудового врегулювання спору та готовність цієї сторони до участі в такій процедурі; думки або пропозиції, висловлені однією із сторін щодо можливості врегулювання адміністративно-правового спору; визнання певних фактів, наданих однією із сторін під час застосування досудового врегулювання адміністративно-правового спору; готовність однієї із сторін прийняти пропозицію судді-медіатора чи іншої сторони щодо врегулювання спору, а також інші відомості.

У вказаному аспекті важливим є питання визначення обов'язковості угоди про результати досудового врегулювання спору та наслідків її невиконання. Варто зазначити, що більшість дослідників, які займаються науковими дослідженнями у сфері досудового врегулювання публічно-правових спорів, підкреслюють, що угода, укладена сторонами під час досудового врегулювання публічно-правового спору, є обов'язковою для виконання. Однак, в жодній з публікацій не розглядається питання щодо механізмів забезпечення виконання цієї угоди сторонами спору.

Можливими механізмами забезпечення виконання угоди за результатами досудового врегулювання адміністративно-правового спору визначають наступні. По-перше, нормативне закріплення можливості нотаріального посвідчення угоди за результатами досудового врегулювання публічно-правового спору, що надасть їй виконавчої сили. У цьому контексті, приватна медіація знаходить органічне завершення через дії органів нотаріату, що сприяє зменшенню навантаження на судову систему, і не вимагає радикального перегляду законодавчої системи [3, с. 58]. По-друге, угоду за результатами досудового врегулювання адміністративно-правового спору передають до суду для її перевірки та затвердження, а також отримання виконавчого листа в разі, якщо має місце факт невиконання угоди. По-третє, сторони можуть самостійно визначити в угоді за результатами досудового врегулювання адміністративно-правового спору або звернення до суду, або арбітражне застереження, або проведення нової процедури в разі невиконання угоди [12, с. 87].

Доцільно звернути увагу, що для захисту прав добросовісних учасників у медіаційному процесі, слід розглянути можливість спрощеного порядку виконання угод за результатами досудового врегулювання спору. Розвиваючи цю концепцію найбільш доцільною є можливість нотаріального посвідчення угоди та надання їй виконавчої сили. Це сприятиме забезпеченню реалізації угод, досягнутих у медіаційному процесі, з дотриманням як принципів юрисдикційної, так і неюрисдикційної діяльності [16, с. 58].

Враховуючи вищезазначене і керуючись основним принципом добровільності процедури досудового врегулювання публічно-правових спорів, вважаємо, що не можна стверджувати про обов'язковість угоди, укладеної під час досудового врегулювання публічно-правових конфліктів. Якщо така угода не виконується, це свідчить про те, що процедура досудового врегулювання спору не вдалася, а зазначені у ній умови не відображають реального бажання сторін спору.

Питання про надання юридичного статусу угоді про завершення процедури досудового врегулювання спору залишається відкритим. Нині єдиним доступним механізмом для цього є процедури, передбачені статтею 190 КАС України. У контексті цього питання слід розглядати можливість трансформації угоди про результати досудового врегулювання публічно-правового спору на ухвалу про примирення сторін, що регулюється процесуальним законодавством [10].

Положення статті 190 КАС України визначає, що сторони мають право повністю або частково врегулювати свій спір на основі взаємних поступок. Примирення сторін може бути лише відносно прав та обов'язків сторін та предмета адміністративного позову [10]. Наша позиція полягає в тому, що вказане положення стосується врегулювання спору в суді, оскільки у випадку альтернативної процедури умови угоди про результати досудового врегулювання спору, обсяг позову і, відповідно, межі спірних вимог не фіксуються. Умови примирення сторін затверджуються ухвалою суду, якою суд одночасно завершує справу. Ця ухвала є виконавчим документом і має бути виконана сторонами у визначені строки. У разі невиконання ухвали суду щодо затвердження умов примирення її можуть примусово виконати відповідно до встановленого законом порядку для виконання судових рішень.

Отже, згідно з чинним законодавством, юридичне закріплення угоди про досудове врегулювання публічно-правового спору ґрунтується на статті 190 КАС України. Зазначені положення цієї статті встановлюють обов'язок сторін дотри-

муватися угоди про результати досудового врегулювання спору та гарантії її виконання.

Висновки і пропозиції. Підсумовуючи, угода про досудове врегулювання публічно-правового спору, на сьогодні, не має самостійного юридичного значення, оскільки окрім затвердження судовим рішенням, відсутні інші механізми оскарження цієї угоди. На наше глибоке переконання, за умови виокремлення досудового врегулювання публічно-правових спорів як самостійної процедури не потрібно буде проводити додаткових процесуальних механізмів посвідчення угоди про примирення сторін за результатами досудового врегулювання спору. Угода про результати досудового врегулювання спору є сприятливим досудовим засобом вирішення спорів, що дозволяє сторонам, які уклали таку угоду, досягти задовільних результатів, вирішити свої проблеми та заощадити час та ресурси суду на здійснення юстиції. З огляду на це, вважаємо, що угода про результати досудового врегулювання адміністративно-правового спору має включати: дату та місце укладення угоди про результати досудового врегулювання спору; найменування (для юридичних осіб) або прізвище, ім'я та по батькові за його наявності (для фізичних осіб) сторін досудового врегулювання спору, їхнє місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання (для фізичних осіб); предмет адміністративно-правового спору; викладення рішення, досягнутого сторонами щодо досудового врегулювання спору. Сторони досудового врегулювання адміністративно-правового спору мають право визначити в угоді про результати досудового врегулювання адміністративно-правового спору й інші положення та домовленості сторін зазначеної процедури. Угода про результати досудового врегулювання адміністративно-правового спору укладається у кількості примірників відповідно до кількості сторін – по одному для кожної сторони та один примірник для судді-посередника (медіатора). Угода про результати досудового врегулювання адміністративно-правового спору набирає чинності в день її затвердження суддею відповідного адміністративного суду.

Список використаної літератури

1. Бортнік О. Г. Мiroва угода у цивільному судочинстві : дис... канд. юрид. наук : 12.00.03 / Харківський національний ун-т внутрішніх справ. Х., 2007. 227 с.
2. Юхненко Л. Досудове врегулювання спору шляхом проведення переговорів за допомогою судді в адміністративному судочинстві: сутність і проблеми запровадження. *Юридичний вісник : цокуварт. журнал*. 2013. № 3. С. 106-112.
3. Бутова Л. І. Правова природа медіаційної угоди. *Часопис цивілістики*. 2015. Вип. 18. С. 56-59.
4. Шинкар Т. І. Судова та позасудова процедури медіації. Медіаційна угода як результат успішно проведеної процедури медіації. Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку держави та права в умовах євроінтеграції: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 20 трав. 2016 р.): у 2 т. / відп. ред. М. В.Афанасьєва. Одеса: Юрид. літ., 2016. Т. 2. С. 16-18.
5. Маковій В. П. Правова природа медіаційних угод. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2021. № 1. С. 99-103.
6. Бортнікова А. Г. Медіаційна угода, укладена за результатами вирішення публічно-правового спору в рамках позасудової медіації. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 6. Т. 2. С. 77-80.
7. Про медіацію: Проект Закону України від 27.03.2015 року № 2480. URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54558 (дата звернення: 15.03.2024).

8. Про медіацію: Закон України № 1875-IX від 16.11.2021 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1875-IX#Text> (дата звернення: 15.03.2024).
9. Мазаракі Н. Загальна характеристика договорів, що укладаються у сфері медіації. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 2. С. 171-174.
10. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2747-15>. (дата звернення: 15.03.2024).
11. Кучерова М. Медіаційна та мирова угода при врегулюванні земельних спорів. *Підприємство, господарство і право*. 2019. № 9. С. 83-87.
12. Токарева К. С. Угода за результатами медіації в системі адміністративно-правового регулювання. *Право і Безпека*. 2020. № 3 (78). С. 85-89.
13. Сидельников О. Д. Інститут примирення сторін в адміністративному судочинстві : Автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2017. 21 с.
14. Біла В. Р. Адміністративний договір як правова форма публічного адміністрування: оновлення доктринальних підходів. *Право і безпека*. 2019. № 4 (75). С. 43-48.
15. Хохленко О. М. Процедура укладення адміністративних договорів. *Dictum factum*. 2019. № 1. С. 79-86.
16. Озерський І. В. Актуальні проблеми медіації в юрисдикційному процесі України : навч. посіб. Миколаїв : Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2020. 248 с.

References

1. Bortnik O. H. (2007). Myrova uhoda u tsyvilnomu sudochynstvi. Doctor's thesis. Kharkivskiy natsionalnyi un-t vnutrishnikh sprav [in Ukrainian].
2. Yukhnenko L. (2013). Dosudove vrehuliuvannia sporu shliakhom provedennia perehovoriv za dopomohoiu suddi v administratyvnomu sudochynstvi: sutnist i problemy zaprovadzhenia. Yurydychnyi visnyk : shchokvart. zhurnal, 3 [in Ukrainian].
3. Burova L. I. (2015). Pravova pryroda mediatsiinoi uhody. Chasopys tsyvilistyky, 18. 3 [in Ukrainian].
4. Shynkar T. I. (2016). Sudova ta pozasudova protsedury mediatsii. Mediatsiina uhoda yak rezultat uspishno provedenoj protsedury mediatsii. Pravovi ta instytutsiini mekhanizmy zabezpechennia rozvytku derzhavy ta prava v umovakh yevrointehratsii: Proceedings of the International Scientific and Practical Conference. (pp. 16-18). Odesa: Yuryd.lit [in Ukrainian].
5. Makoviy V. P. (2021). Pravova pryroda mediatsiinykh uhod. Pivdenoukraïnskyj pravnychyj chasopys, 1 [in Ukrainian].
6. Bortnikova A. H. (2017). Mediatsiina uhoda, ukladena za rezultamy vyrishennia publichno-pravovoho sporu v ramkakh pozasudovoi mediatsii. Aktualni problemy vitchyznianoj yurysprudentsi, 6 [in Ukrainian].
7. Draft Law of Ukraine on Mediation № 2480 (2015, March 27). URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54558 [in Ukrainian].
8. Law of Ukraine on Mediation № 1875-IX від 16.11.2021 (2021, November). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1875-IX#Text> [in Ukrainian].
9. Mazaraki N. (2018). Zahalna kharakterystyka dohovoriv, shcho ukladaiutsia u sferi mediatsii. Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo, 2 [in Ukrainian].
10. Code of Administrative Procedure of Ukraine (2005, July 06). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2747-15> [in Ukrainian].
11. Kucheroва M. (2019). Mediatsiina ta myrova uhoda pry vrehuliuvanni zemelnykh sporiv. Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo, 9 [in Ukrainian].
12. Tokarieva K. S. (2020). Uhoda za rezultamy mediatsii v systemi administratyvnopravovoho rehuliuvannia. Pravo i Bezpeka, 3 [in Ukrainian].
13. Sydielnikov O. D. (2017). Instytut prymyrennia storin v administratyvnomu sudochynstvi: Extended abstract of candidate's thesis. Kharkiv [in Ukrainian].
14. Bila V. R. (2019). Administratyvnyi dohovor yak pravova forma publichnoho administruvannia: onovlennia doktrynalnykh pidkhodiv. Pravo i bezpeka, 4 (75) [in Ukrainian].

15. Khokhlenko O. M. (2019). Protsedura ukladennia administratyvnykh dohovoriv. Dictum factum, 1 [in Ukrainian].
16. Ozerskyi I. V. (2020). Aktualni problemy mediatsii v yurysdyktsiynomu protsesi Ukraïny. Mykolaïv: Vyd-vo ChNU im. Petra Mohyly [in Ukrainian].

Стаття надійшла 15.03.2024 р.

O. A. Kyrii, Postgraduate Student
State Tax University
the Department of Financial and Tax Law
31 Universytetska St, Irpin, 08205, Ukraine
e-mail: o.a.kyrii@email.ua
ORCID iD: <https://orcid.org/0009-0007-6815-9850>

LEGAL NATURE AND CONTENT OF THE AGREEMENT BASED ON THE RESULTS OF PRE-TRIAL SETTLEMENT ADMINISTRATIVE AND LEGAL DISPUTES

Summary

The article clarifies the essence and reveals the content of the legal nature of an agreement based on the results of the pre-trial settlement of administrative and legal disputes. The content of the agreement based on the results of the pre-trial settlement of public law disputes is investigated. As a result of the study, it is established that scholars often refer an agreement based on the results of pre-trial settlement of a public law dispute to a certain branch of law, namely, they consider it to be a type of civil law or administrative law contract. The author identifies the essential features of an agreement based on the results of the procedure for pre-trial settlement of administrative and legal disputes. The author analyses the main problematic aspects of determining the legal nature of an agreement concluded by the parties to a public law dispute following the pre-trial dispute resolution procedure. The author establishes that if pre-trial settlement of public law disputes is distinguished as an independent procedure, there will be no need for additional procedural mechanisms for certification of the agreement on reconciliation of the parties based on the results of pre-trial settlement of a dispute. The author concludes that an agreement on the results of pre-trial dispute settlement is a favourable pre-trial means of dispute resolution which allows the parties which have entered into such an agreement to achieve satisfactory results, resolve their problems and save time and resources of the court for the administration of justice. It is concluded that an agreement on the results of pre-trial settlement of an administrative legal dispute is concluded in the number of copies in accordance with the number of parties - one for each party and one copy for a judge-mediator (mediator) and comes into force on the day of its approval by a judge of a district administrative court.

Keywords: administrative and legal dispute, agreement based on the results of the procedure for pre-trial settlement of administrative and legal disputes, pre-trial settlement of a dispute, mediation, mediation agreement, settlement agreement, conciliation agreement, dispute settlement.